

Dag 9: 26 September: Grand Canyon dag 2

Vroeg opstaan is de boodschap. Voor ons geen helikopter om ons beneden de Canyon te laten zien en ons af te zetten op een strandje daar en dan wat stroomopwaarts bootje te varen. Nee, we plannen om zelf naar beneden, naar de rivier te wandelen. We beseffen niet hoe overmoedig we zijn.

In de boekwinkel krijgen we wat uitleg en een kaart van een bejaard vrouwtje. Als we ons plan vertellen kijkt ze even bedenkelijk. We willen het niet merken. We willen overtuigen dat we al de trail aan Grandview Point deels gedaan hadden. Oei, Oei we raden dat pad zeker af, zegt ze. Het sterkt ons in het idee dat de tocht op en neer in één dag haalbaar zal zijn.

Vanaf 6u30 is er ontbijt. We zijn bij de eersten en na een korte rit naar het bezoekerscentrum, vullen we onze rugzakken met appels, een paar snoepjes, water en cola en broodjes. Ghislain vergeet de kaas. Niet erg denken we, maar we weten dan nog niet dat echt alles op zal zijn.

Een shuttlebus brengt ons naar South Kaibab Trailhead, het startpunt van onze tocht naar beneden. Het start op 2195m, wat hoger is dan het aankomstpunt Bright Angel op 2085m. We kunnen dus rekenen en tellen. Die weg is ook steiler. Het is dus beter daar te starten.

5.500.000 mensen bezoeken jaarlijks de Grand Canyon, 15.000 per dag! We schatten dat maximaal een honderdtal naar de Colorado afdaalt, daar overnacht en 's anderendaags terug naar boven komt.

Er zijn wel een paar gekken die denken dat dit in één dag kan. Er zijn er minstens drie.

De zichten zijn werkelijk mooi en hoe meer we dalen hoe blijer we zijn dit mee te kunnen maken. "Watch your feet" is wel de boodschap. Dus stap per stap je eigen voeten volgen van steen naar steen. Soms door de knieën gaan om een diepere stap aan te kunnen. Om rond te kijken dus telkens even stilstaan. Wondermooi zo geleidelijk aan de diepte in. Telkens een ander zicht. Het volgelperspectief in de diepte blijft duren en toch zien we opkijkend hoe diep we al zijn afgedaald.

Ook de zon is van de partij en hoe dieper we dalen hoe warmer de hitte op armen en benen prikt.

Dorst ook, maar ik moet sparen: één half liter waterflesje naar beneden en 2 naar boven. Gelukkig is er nu en dan een bochtje waardoor we een stukje in de schaduw kunnen stappen. De zon gaat echter steeds hoger te staan.

Opeens zien we de Colorado rivier, nog vrij diep onder ons. Dus nog een heel eind te gaan, terwijl we het nu al voelen aan onze knieën.

We komen aan bij een rustplaats – de wc's zijn niet bruikbaar, wegens te weinig personeel, we kunnen het begrijpen- We eten er onze kaasloze broodjes, rusten wat. Het kort stukje naar de rivier blijkt toch weer langer dan gedacht.

Als we dan eindelijk aan de Colorado komen is het er zo warm dat we vlug verder stappen. Intussen zijn we aan een hoogte van 762m. 2195-762 is dus 1433m gedaald in 4uur. Zot hé. 2085-762 is dus 1323m stijgen straks. Veel zotter ja, kunnen we dat aan? We weten intussen wel dat je stapje voor stapje gauw wat hoger zit. Het is ook de enige optie.

We zitten gelukkig steeds meer aan de schaduwkant van de berg boven ons. Hoe wel we goed doorklimmen blijft die rotswand voor ons precies even groot. Het lijkt dat we ingesloten zitten door rotsen. Toch zit daar een wandelpad verscholen? Gelukkig hebben met een app op de gsm zicht op onze vooruitgang. We hebben al een derde overbrugd. Helaas is het 2e flesje water ook al uit. Als we halfweg de klim zijn, zijn de appels op. Voor en achter ons zien we in de verte enkele trekkers, maar geen tegenligger te bespeuren. Dat was al heel de dag een beetje zo. Dat geeft te denken.

Als verpozing zien we echt enkele California Condors zweven op de thermiek. Zalig. Ooit waren er maar 22 van deze zweefvliegers op de wereld. Nu zouden na een kweekprogramma er terug 500 zijn. Vraag me niet hoe ze dat tellen.

Ghislain ziet het wel zitten en zegt dat zo'n tocht hem zo kan opladen, hem energie heeft. Ik voel eerder de energie wegstromen. Lieve beaamt hijgend. Het is wel zo dat zo'n tocht het koppetje leegmaakt. Sorry voor wie werkend in België achterblijft, maar hier denken we alleen nog aan 'boven geraken'.

Als dan toch opeens een paar jonge -wellicht ervaren- trekkers met grote stappen ons inhalen, zijn we al aan 2/3 van onze klim. Waren we maar nog zo jong.

In een kabbelend beekje maken we ons petje nat voor een frissere kop. Het doet even deugd.

Naarmate we stijgen, zakt de buitentemperatuur wel. Maar zweten doen we steeds meer. Hoe zou dat komen? We rusten steeds frequenter. Ook al is het naar adem happen, het uitzicht is fantastisch en heel de tocht is echt de Canyon beleven. Geen foto kan dit weergeven. Een levenslange herinnering. Weten we nu al zeker.

Maar we zijn nog niet boven. Ghislain is van gedacht veranderd en voelt de opgeladen energie ook leeglopen. Intussen is de sunset er al. De kleuren zijn prachtig. Maar onze shuttle rijdt maar tot één uur na zonsondergang. We kijken omhoog en die rots blijft gigantisch mooi maar vooral nog steeds hoog, zeer hoog. We durven al eens op de app te kijken. Het einde is in zicht, maar wel nog 600m klimmen!!! Dat is 2 keer de Eiffeltoren op! Hoeveel keer de Ijzertoren op? 7 maal!

Ja ja stap voor stap, leert een stappenteller.

Ghislain put zijn laatste krachten door voor te gaan om de laatste bus misschien tegen te houden. Lieve en ik stappen van bocht naar bocht en zien telkens dat de bocht toch weer verder ligt. Hoog boven ons zien we in het donkerte Ghislain stappen. Ook hij is er nog niet.

Ghislain is al even uit zicht als we opeens boven ons het geluid van een bus horen. Nog een paar stappen en we zijn er. We zijn er! We dit it! Eerst nog wat strechten, zegt Lieve. We voelen alle spieren, maar we zijn content. Content dat de we bus nog haalden, maar vooral content met een gelukkig gevoel de Canyon van boven tot onder ervaren te hebben. Maar we zijn wel bekaf en beseffen hoe knotsgek dit was. Voor wie nakomt: niet doen. Doe het in 2 dagen of ... train meer vooraf, juist.

Zou opa Lo dit samen met nonkel Robert ook zo gedaan hebben bijna 30 jaar geleden. Moeilijk te geloven. Ik heb er toch niet over horen vertellen. Maar ik zou het echt toewensen.

Eens terug in 't hotel nemen we lift om 6m te stijgen!

Ghislain kruipt onmiddellijk in zijn pit. Lieve en ik gaan nog vlug een spaghetti eten om aan te sterken.